

Preek zondag 1518, 26 mei 2019mi, HA, nr 596, JWB.

votum en zegengroet		
zingen	Ps 47:1,3 (hemelvaart)	
bidden		
formulier 5		
viering	Gk 213:1,2,3 (eigenroem is uitgesloten)	
formulier 5	(dankzegging 1)	
lezen	Lucas 24: 36 - 53	
tekst	zondag 18	
preek		
zingen	Lb 663 (al heeft Hij ons verlaten)	
belijdenis		
bidden		
collecte		
zingen	Lb 425 (vervuld met uw zegen)	
zegen		

Gemeente van Christus, gasten,

(klik) Het is dit jaar 50 jaar geleden, dat Niel Armstrong voet op de maan zetten; 20 juli 1969.

Mede daardoor is ruimtevaart weer in de belangstelling.

Maar ook zonder dat.

Moeten we niet uitwijken naar andere planeten?

Als de aarde vervuult, als de zeespiegel stijgt¹, als de aarde onleefbaar wordt, moeten we als mensheid niet op zoek naar nieuwe leefruimte?

Eerst de maan, en die als een opstapje om naar Mars te gaan en daar te gaan wonen.

Het lijkt ver weg en onuitvoerbaar.

Over de hemelvaart van de Heer Jezus, denk je als vaak als over ruimtevaart.

Je stelt je de hemelvaart van de Heer Jezus toch voor als een ruimtereis.

Hij werd opgenomen in de hemel; de leerlingen hebben het zien gebeuren.

En waar is Hij dan naar toe gegaan?

Is er een plaats in de ruimte waar de hemel is?

Joeri Gagarin, een Rus, was de eerste mens die door de ruimte vloog.

Hij kwam terug en zei: 'ik ben in de ruimte geweest; Ik heb God niet gezien.

Dus God bestaat niet'.

Dat was wel erg kort door de bocht.

Stel: ik ga naar Afrika, ik kom terug en zeg: 'ik heb jouw Afrikaanse neef daar niet gezien.

Woont die er wel'?

Vind je het gek; ik was in Pretoria; die neef woont in Zimbabwe.

Als we iets ontdekt hebben aan de ruimte, dan is wel dat het zoooo groot is....

---

¹ Ik las deze week in het Nederlands Dagblad (rond 22 mei 2019) een vergelijking met de zondvloed, waarin enkelingen het stijgende water overleven.

Maar stel het je voor... een raket ontdekt in de ruimte de woonplaats van God.
Wat dan?
Hoe dan?
Een planeet met het paleis van God?
Kun je op die planeet landen?
Is er een oprit, een deur, een bel?
Is er een ruimte waar de overleden mensen zijn?
Een ontvangstruimte, een rechtbank, woningen?
Ons denken loopt een beetje vast als we hemelvaart en ruimtevaart bij elkaar brengen.
(klik) Hemelvaart is geen ruimtevaart.
De hemel anders dan de aarde en onze manier van leven hier.

Toch ga ik nog even door met dingen voorstellen.
Want hier denken we wel over na.
Het is daar anders dan wij nu kunnen voorstellen.
Maar daarmee zijn onze vragen niet weg.
Hoe is het bijvoorbeeld met onze geliefden: gaan we ze ontmoeten?
Herkennen we elkaar?
Zijn we veranderd en hoe dan?
Kijken we terug op ons leven hier?
Maar hoe gaat dat dan?
Vooral dat, of we elkaar terugzien en herkennen; dat houdt ons bezig.
Bij vrijwel elk overlijden komt dit ter sprake.

Daar wil ik vanmiddag iets over zeggen.
De catechismus heeft het over concrete dingen.
De Heer Jezus die voor de ogen van zijn leerlingen omhoog gaat.
We hebben dat gelezen in Lucas.
De Heer Jezus, zoals Petrus, Johannes, Maria en Jacobus Hem kenden, zo is Hij naar de hemel gegaan.
De catechismus zegt: 'ons vlees (ons lichaam) is straks in de hemel'.
Christus neemt ons, 'zijn leden', tot Zich.
(klik) We stellen ons de hemel voor.
De mens die we hier en nu zijn; zo zijn wij in de hemel.
Wat betekent dat dan?
Herkennen we elkaar dan?
Als dat zo is, gaan we dan ook mensen missen, die niet in de hemel zijn?

Daar wil ik eerst iets over zeggen: hoe is de verbinding tussen hier en daar?
De Heer Jezus ging niet als een ruimtereiziger naar de hemel.
Maar hoe dan wel?
En hoe zijn wij daar dan?
Wat is de verbinding tussen aarde en hemel, herkenning of niet?
Wat mag je je daar bij voorstellen?

Daarna wil ik terug naar de leerlingen.
Zij maakten de hemelvaart van de Heer Jezus mee.

Zij zagen de Heer al zegenend naar de hemel gaan.
Wat betekent dat voor ons nu en voor onze vragen?

Herkennen we elkaar in de hemel?
Hoe is het als we overleden zijn?
Een paar weken geleden ging het over Thea, Broekemans en Ellen.
De preek over Gods oordeel, over alles recht zetten.
Daar heb ik aardig concreet voorgesteld hoe het zal zijn straks.
Met de Heer zullen we ons leven doornemen; Hij zal onrecht aanwijzen, je daarin troosten.
Hij zal daders confronteren.
Hij zal ons tot ons recht laten komen.
En Christus zal het onrecht dat ik deed, opvangen.

Gaat het echt zo?
Dat weet ik niet.
Het was een manier van voorstellen.
God doet recht; God komt terug op ons leven hier.
Dat zegt de bijbel.
Maar hoe precies?
Het is als hemelvaart voorstellen als ruimtevaart; het lijkt er op, maar is echt anders.
Er is een verschil tussen Gods wereld en de onze.
En precies voorstellen kunnen we het niet.

En daarna?
Waar ik naar verlang als ik in de hemel ben: nog eens met de Heer te praten over mijn leven hier.
Vooral over de keuzes die ik hier maakt.
Graag praat ik eens met Paulus over wat hij bedoelde met zijn brieven.
Hebben wij in deze tijd daar de juiste conclusie uit getrokken?
Heb ik goed gekozen als het gaat om man, vrouw en ambt?
Andere kwestie waar we verschillend over denken of het gewoon niet weten.
Het lijkt me heerlijk om zo met de Heer terug te kijken.
Dat heb ik ook altijd als we lezen over de Emmaüsgangers, Lucas 24.
Graag wil ik het gesprek van de Heer Jezus met die mannen horen.
Wat wees Hij nu precies aan uit het Oude Testament over Zichzelf, Zijn lijden, Zijn opstanding?

Dit is mijn verlangen als het gaat om de hemel.
Zal het zo zijn?
Ik weet het niet; ik denk het niet.
Mag ik me dat zo voorstellen?
Dat denk ik wel.
Net als die vraag: gaan we elkaar terugzien?
Gaan we onze overleden man of vrouw terugzien en samen terugkijken op ons leven?

Zien we onze overleden kinderen terug?
En hoe dan als ze als heel jong overleden zijn?
En als ze niet geloofden en ze zouden niet in de hemel zijn?
Gaan we ze dan missen?
Dat kan toch niet; het is daar toch volmaakt?
We weten het niet precies.

(klik) Maar mag je er over nadenken?
Ja, dat zeker.
De hemelvaart leert ons dat.
Er is verbinding tussen de aarde hier en de hemel daar.
Van de week heb ik verschillende theologen gelezen over die vraag: herkennen we elkaar in de hemel?
Nee, zeker niet, zegt de één.
Dood is zo echt dood, dat alle verbanden verbroken zijn².
God maakt iets nieuws; echt een ander leven.

Het overtuigt me niet.
Mozes en Elia zijn bij de Heer Jezus op de berg, Matteüs 17.
Ze worden herkend.
Op meer plaatsen is er verbinding tussen ons leven hier en straks.
We lezen, dat er vreugde is in de hemel als mensen zich op aarde zich bekeren.
Zou een moeder die haar hele leven gebeden heeft om de bekering van haar kind, niet met God vreugde hebben in de hemel?
Zou een ouderling na zijn dood niet iets proeven van wat hij op aarde mede gezaaid heeft?
Er is verbinding tussen het leven hier en de hemel.
De Heer Jezus is met zijn lichaam naar de hemel gegaan.
Wij zelf zullen er heen gaan.

Maar hoe is dat dan?
Als je twee of drie keer getrouwd bent geweest, wie is dan je man of je vrouw?
Dat is echt anders, zegt de Heer Jezus als mensen Hem daar naar vragen.
De verhoudingen zijn in de hemel anders dan hier.
Er zijn geen huwelijken meer.
Maar de herinnering hoeft toch niet weg te zijn?
Wie hier voor de 2^e keer trouwt, na overlijden, maar ook na een scheiding.
Met een 2^e of 3^e huwelijk is je verleden niet gewist.
Een nieuwe periode in je leven duwt een eerdere periode niet weg.
Vergelijk deze periodes ook niet.

Dat is hier al.
Ik ben nu getrouwd, woon hier, leef met onze kinderen.
Maar tegelijk kijk ik terug op mijn eigen jeugd; Yvonne was er nog niet.
Dat was ook een mooie en goede tijd.
Onze tijden in het leven komen na elkaar.

---

² A.van de Beek in God doet recht.

Eerdere periodes hoeven niet vergeten te worden of vergeleken met nu.
Zou je in de hemel niet op al die tijden terug kunnen kijken?
Je leeft daar niet in dezelfde verbanden als hier.
Maar met Christus die alle kwaad uit ons leven haalt, kun je op alle perioden terugkijken.
Hoe, geen idee, maar de Heer legt vaak verband tussen ons leven hier en ons leven straks bij de Heer.

Maar zullen we dan mensen missen?
Zullen we verdriet hebben als een geliefde niet in de hemel is?
Dat kan toch niet, dus kan er toch geen herkenning zijn?
Wat me opvalt bij wat ik deze week las over herkenning.
Veel theologen draaien om vraag over wie we missen heen.
Of zeggen dan dat andere vragen belangrijker zijn.

Maar dit is wat ons bezig houdt.
Hoe het is met geliefden die niet in de hemel zijn?
Eerlijk gezegd: dat weet ik niet.
Twee denkrichtingen: of de Heer wist ons geheugen.
Als een geliefde er niet is, we zullen hem of haar niet missen, we zijn hem of haar vergeten.
Dat kan, maar ook dan loopt ons denken vast: hoe kun je dan terugkijken?
Ik weet het niet.

De andere denkrichting: we zullen als God zijn in liefde en eerlijkheid.
We zullen als God begrijpen waarom iemand er niet is.
Dat is al helemaal lastig voor te stellen.
Begrijpen, vrede hebben met Gods beslissing.
Daar dan geen verdriet van hebben?
Hoe kan dat?
Daarin loopt ons denken vast.
Maar hemelvaart is geen ruimtevaart.
Niet met onze manier van denken is de hemel te begrijpen.

Er is een zichtbare en een onzichtbare werkelijkheid.
De opstanding en hemelvaart van Christus leert ons dat.
Maria kan de Heer Jezus niet vasthouden na de opstanding.
De band gaat niet op de oude manier door.
Maar de Heer houdt ons vast.
Hij gaat weg, wij zien Hem niet meer.
Maar Hij houdt ons vast en Hij legt de verbinding.
Denk gerust na over hoe het zal zijn; God is machtig genoeg.
Maar bescheiden, we snappen het toch niet.
Denk er gerust over na en maak je je voorstelling.
Het helpt om blij te worden over onze toekomst bij de Heer, met allen die ons lief zijn.

Daarom: terug naar de leerlingen.
Het is mooi om je voor te stellen hoe die Hemelvaart precies ging.
Zij zagen de verbinding tussen hemel en aarde.
De Heer Jezus wordt door een wolk werd opgehaald.
Vooraf zegent Jezus zijn leerlingen.
Stel het je voor, zoals bij ons aan het eind van de dienst.
Zo zegent Jezus zijn leerlingen.
En dan gaat Hij omhoog.
De leerlingen: ze kijken naar de Heer Jezus en luisteren naar wat Hij zegt.
'Ik zegen jullie en bescherm jullie; Ik laat het licht van Mijn gelaat over je schijnen en ben je genadig.
Ik wend jullie Mijn gelaat toe en Ik geef jullie vrede'.

De leerlingen horen dat, zien Jezus' gebaar en dan gaat de Heer omhoog.
De leerlingen kijken Hem na.

(**klik**) Dat is het beeld dat ze vasthouden: de zegen van de priester.
De gesprekken van de Heer deze laatste 40 dagen gingen vooral over Zijn priesterschap.
Waarom Jezus moest lijden en sterven?
Waarom gaf Hij zich over?
Waarom scheurde het gordijn in het tempel?
Nu maakt Jezus bij zijn afscheid het gebaar van de priester en geeft de leerlingen de zegen.
Het is als de priester, die in de tempel de offers voor het volk gebracht heeft.
Als hij klaar is – denk aan de geschiedenis van Zacharias – als de priester klaar is met het offer, dan komt hij naar buiten.
En dan doet hij zijn armen omhoog en geeft het volk de zegen.

6

De leerlingen hadden dat vaak meegemaakt.
Ze kenden de betekenis: het offer dat de priester gebracht heeft, geldt voor jullie.
Het is het weer goed tussen God en zijn volk; vrede.
Het goede contact, Gods vriendelijke gezicht, dat geldt voor jullie, dat deel ik met deze zegen uit.
Zo hadden de leerlingen die zegen van de priester al vaak gezien.
En nu zegent Jezus hen, zoals de priester.
De leerlingen staan Jezus zo na te kijken.
Dit is het afscheid, dit is het laatste wat ze van Jezus hier op aarde zien.
Zo herinneren de leerlingen Jezus: Het offer, wat Ik hier op aarde verdiend heb, dat deel Ik op aarde uit.

Want wat betekent die zegen?
Door het offer is het weer vrede, goed tussen God en zijn volk.
De zonde, de schuld staat niet meer tussen God en zijn volk in.
Dat zei de priester vroeger, dat zei de Heer Jezus zei bij Zijn Hemelvaart, dat zegt de predikant iedere zondag.
'de Heer is er om u te zegenen en te beschermen'.

(klik) De Heer gaat mee, Hij blijft bij u in de buurt; Hij beschermt je.
Alles wat je overkomt past in Gods plan; alles loopt uiteindelijk goed af.

'De Heer is er om het licht van Zijn gelaat over u te doen schijnen en u genadig te zijn'.

Gods gezicht is vriendelijk voor je; Hij heeft je lief.

De Heer kiest ervoor om genade te geven.

Er staat niets in de weg om ons te geven wat Christus verdiend heeft.

'De Heer is er om U zijn gelaat toe te wenden en u vrede te geven'.

De Heer buigt zich naar ons toe; hij draait zijn hoofd onze kant op om te geven wat we nodig hebben.

Hij werkte er naartoe dat het contact tussen hem en ons fijn en goed is.

Dat is de zegen die God onze geeft; dat zien de leerlingen van Jezus.

En stel dat je voor: zo keken ze omhoog, dat was het laatste wat ze van Jezus zagen.

Het is alsof God zegt: zo ben Ik.

Ik kijk met vriendelijke ogen, met mijn zorg, met mijn genade naar jullie.

Zo is God; dat is God.

En zo is God nog steeds op aarde.

Wie zo vertrokken is, is niet vertrokken.

Christus' lichaam zien we niet meer hier, maar we merken zijn aanwezigheid wel.

Overal op aarde is geloof, overal op aarde leven mensen die gericht zijn op God.

Overal wordt deze zegen gegeven.

Dat is het beeld wat we van Hem moeten onthouden.

Misschien helpt ons dat bij onze vragen en gedachten over de hemel.

Hoe dat zit met geliefden, met herkenning, met mensen die er dan niet zijn.

Hoeveel vragen hadden de leerlingen na Jezus' sterven?

Niets snapten ze, toen Hij in het graf lag.

Niets wat voor te stellen.

Alles was mis gelopen.

En het kwam allemaal goed.

Met zijn hemelvaart verbindt de Heer Jezus de aarde aan de hemel.

En wij kunnen niet anders dan vanuit onze voorstelling denken over de hemel.

Dat beeld mogen wij vasthouden: Jezus die zegenend vertrekt.

Wij zullen met onze raketten God niet in de ruimte te vinden is.

Niet wij zoeken God of houden Hem vast.

Hij kwam in onze wereld.

En met zijn zegenende handen blijft Hij aanwezig.

Onzichtbaar en ergens ook onvoorstelbaar.

Als we nadenken over onze geliefden in de hemel, we doen niet meer dan aarzelend daar over praten.

Maar je helemaal níets voorstellen, het duwt de hoop en de verwachting weg.

En onze voorstelling, dat is niet het belangrijkste.

Herinner je de Heer Jezus, hoe Hij weg ging: met vriendelijke ogen en met zijn belofte dat Hij er bij is.
En vanuit die zekerheid laat ik mijn gedachten wel eens gaan.
Mooi toch, het wordt toch altijd mooier.

Niet wat wij ons voor kunnen stellen, is geloof.
Maar wat God zegt en belooft.
Laat ik dat samenvatten met verhaal³.
Erik spoot met zijn spuitbus deze boze tekst op een muur:
(**klik**) 'God is nowhere'; God is nergens.
Eriks leven is lastig, hij ongelukkig.
Discussies op zijn christelijke school, dat God er zou zijn.
Wat zie je daar nu van?
Hemel en aarde; niet voor te stellen.
Toch allang achterhaald?
God is nergens, zeker niet in zijn leven: 'God is nowhere'.
Zo, duidelijke goede boodschap op de muur tegenover de school; de hele school zal dit zien.

Beetje jammer voor Erik, dat hij in Westerwijtwerd woont.
Is daar ineens een aardbeving.
Gevolg: een flinke scheur in de muur.
Fietst Erik naar school, ziet hij nu op de muur staan:
(**klik**) 'God is now / here'. God is nu hier. ...
Misschien spreekt God je soms toe in een aardbeving.
Amen.

Ds. Jaap Boerma
GKv Rotterdam-Noord/Oost
26 mei 2019

---

³ Bedacht naar een idee van Batenburg ea, goed gelovig, blz. 339; deze week aardbeving in Westerwijtwerd (N-Groningen).